

Arrêt

**n° 194 427 du 27 octobre 2017
dans l'affaire X / III**

En cause : X

**Ayant élu domicile : au cabinet de Maître V. NEERINCKX
 Akkerstraat 1
 9140 TEMSE**

Contre :

**l'Etat belge, représenté par le Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, chargé de la
Simplification administrative**

LE PRÉSIDENT F.F. DE LA IIIe CHAMBRE,

Vu la requête introduite le 5 janvier 2017, par X, qui déclare être de nationalité albanaise, tendant à l'annulation de l'interdiction d'entrée, prise le 25 décembre 2016.

Vu le titre 1er bis, chapitre 2, section IV, sous-section 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dite ci-après « *la loi du 15 décembre 1980* ».

Vu la note d'observations et le dossier administratif.

Vu l'ordonnance du 23 août 2017 convoquant les parties à l'audience du 8 septembre 2017.

Entendu, en son rapport, Mme M. GERGEAY, juge au contentieux des étrangers.

Entendu, en leurs observations, Me A. HAEGEMAN *loco* Me V. NEERINCKX, avocat, qui comparaît pour la partie requérante, et Me S. ARKOULIS *loco* Mes D. MATRAY et N. SCHYNTS, avocat, qui comparaît pour la partie défenderesse.

APRES EN AVOIR DELIBERE, REND L'ARRET SUIVANT :

1. Faits pertinents de la cause.

La partie requérante a été interpellée lors d'un contrôle à l'aéroport de Zaventem en provenance de Sofia le 12 novembre 2015. Le même jour, elle a fait l'objet d'une décision de refoulement, dont l'exécution a été suspendue par un arrêt n° 156 535 prononcé par le Conseil le 17 novembre 2015. Ladite suspension a ensuite été levée par un arrêt n°163 720 du 9 mars 2016, dans le cadre d'un traitement du recours en annulation selon les modalités de la procédure écrite.

Le 15 novembre 2015, la partie requérante avait adressé à la cellule rapatriement de l'Office des étrangers un courriel destiné à obtenir, par un réexamen de sa situation, la possibilité de rester deux semaines en Belgique avant de retourner en Albanie.

Le 17 novembre 2015, la partie requérante a fait l'objet d'une seconde décision de refoulement, dont l'exécution a également été suspendue par un arrêt n° 156 705 du 19 novembre 2015. Cette suspension a également été levée par un arrêt du Conseil n°165 653 du 12 avril 2016.

Le 25 décembre 2016, suite à un contrôle d'identité effectué lors d'une patrouille de police à la station de métro Simonis à Bruxelles, la partie défenderesse a pris à l'encontre de la partie requérante un ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement ainsi qu'une interdiction d'entrée de deux ans.

Cette interdiction d'entrée, qui constitue l'acte attaqué, est motivée comme suit :

« L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que :

- 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou ;
- 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

L'intéressé n'a pas d'adresse de résidence connue ou fixe / refuse de communiquer son adresse aux autorités.

Motifs pour lesquels une interdiction d'entrée est infligée à l'intéressé.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de deux ans, parce que :

L'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge. Considérant l'ensemble de ces éléments et l'intérêt du contrôle de l'immigration, une interdiction d'entrée de 2 ans n'est pas disproportionnée ».

La partie requérante a introduit à l'encontre de l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement un recours en suspension d'extrême urgence, qui a été rejeté par un arrêt n° 180 277 prononcé par le Conseil le 30 décembre 2016.

La partie requérante a été rapatriée le 10 janvier 2017.

2. Exposé des moyens d'annulation.

La partie requérante prend cinq moyens d'annulation, libellés comme suit :

« 2.2.1. SCHENDING VAN ART. 3 VAN DE VREEMDELINGENWET IUO. HET DELEGATIEBESLUIT

7.

In casu dient vastgesteld dat een manifeste schending van de wetgeving op het taalgebruik in bestuurszaken voorligt.

8.

Het relevante artikel is art. 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken):

§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. A.an de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord.

Art. 58 van de Wet bepaalt:

Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.

9.

Verzoeker voegt aan het dossier volgende stukken waaruit blijkt dat zowel hijzelf (bijgestaan door zijn raadsman) als de Staatssecretaris zelf *ab initio* en conséquent de Nederlandse taal hebben gebruikt:

- De beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) dd. 12 november 2015, enkel in de Nederlandse taal (stuk 3);
- De beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) dd. 17 november 2015, enkel in de Nederlandse taal (stuk 3);
- De twee arresten van uw Raad in de respectievelijke UDN-procedures, in de Nederlandse taal (stuk 4);
- De e-mail van de raadsman à de Cel Repatriëringen dd. 15 november 2015, in de Nederlandse taal (stuk 5);
- Beroep van verzoeker bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel (stuk 7):

In het dossier van verzoeker werd noch door verzoeker (of zijn raadsman) noch door de Staatssecretaris ooit de Franse taal gebruikt, doch enkel de Nederlandse taal.

Verzoeker en de Staatssecretaris hebben zich m.a.w. in hun onderlinge betrekkingen steeds en exclusievelijk van de Nederlandse taal bediend.

De thans bestreden beslissing is enkel opgesteld in de Franse taal en miskent derhalve art. 41 § 1 van de Taalwet Bestuurszaken.

10.

De Taalwet Bestuurszaken raakt de openbare orde (cr. RvS 10 april 2008, nr. 181.886) en art. 58 van de betreffende Wet voorziet uitdrukkelijk in de nietigheid van elke administratieve handeling die strijdig is met de bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken.

Aangezien de bestreden beslissing art. 41 § 1 van de Taalwet Bestuurszaken schendt, is de bestreden beslissing nietig.

2.2.2. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 1-3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 - ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. EEN SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT IUO. EEN SCHENDING VAN ART. 74/11 VREEMDELINGENWET

11.

De duur van het inreisverbod is gesteund op volgende overwegingen:

- verzoeker zou niet getwijfeld hebben om illegaal op het grondgebied te verblijven;
- op grond van al deze gegevens ("l'ensemble de ces éléments") (terwijl er maar één element wordt genoemd= het onwettig verblijf) en het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar niet onredelijk;

12.

De dragende overweging is derhalve dat verzoeker *niet zou getwijfeld hebben om illegaal op het grondgebied te verblijven*.

Deze overweging vindt onvoldoende feitelijke grondslag in het dossier.

In het dossier is in wezen geen enkele dienstige vatstelling terug te vinden nopens het vermeend hardnekkig illegaal verblijf van verzoeker; wel integendeel, uit het dossier blijkt dat verzoeker nog niet het voorwerp uitmaakte van een eerdere verwijderingsmaatregel.

De gesuggereerde hardnekkigheid in hoofde van verzoeker om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven vindt m.a.w. geen, minstens onvoldoende steun in het dossier.

13.

Anderzijds vormt de loutere overweging dat verzoeker niet getwijfeld zou hebben om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven, geen adequate motivering voor het opleggen van een inreisverbod met een specifieke duur van 2 jaar.

De overweging dat verzoeker hier een periode — zonder verblijfstitel- verbleven heeft, is in wezen enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting (terwijl nota bene in casu geen eerder bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven).

Het niet voldoen aan de terugkeerverplichting vormt weliswaar de wettelijke grondslag voor het opleggen van een inreisverbod (art. 74/11 § 1, 2° Vreemdelingenwet), doch niet voor het bepalen van de ene of de andere duur van het inreisverbod.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/II, en meer bepaald naar volgende overweging:

" De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012. "

En nog:

"De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de — in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar. "

2.2.3. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1 - 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 - ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERPLICHTING

14.

De Staatssecretaris wijst anderzijds - op sibillijnse wijze — op "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Dit wordt blijkbaar de nieuwe stéréotypé motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole (dit is overigens een heel vage notie, welke voor verschillende interpretaties vatbaar is) is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 1 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 2 jaar wordt geopteerd.

Het is volstrekt onduidelijk wat de Staatssecretaris met het "belang van de immigratiecontrole" bedoelt; indien de Staatssecretaris zou bedoelen, dat hij de immigratie zoveel als mogelijk "onder controle" wil houden (te begrijpen als "de immigratie zoveel mogelijk beperken") dient opgemerkt dat zulks geen legitiem motief is, en alleszins geen individuele beslissing kan schragen.

2.2.4. SCHENDING VAN - DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1 - 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 - ART. 62 VREEMDELINGENWET) - IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSVERPLICHTING - IUO. ART. 74/11 § 1. EERSTE LID VREEMDELINGENWET - IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

15.

De niet-eerbiediging van het hoorrecht (cfr. infra) en de bijzonder onzorgvuldige totstandkoming van de bestreden beslissing geven in onderhavige zaak aanleiding tot een manifeste schending van de

zorgvuldigheidsverplichting iuo. art. 74/ 11 § 1 Vreemdelingenwet.

16.

Zoals hoger reeds aangegeven, houdt de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening met het gevorderde gezinsleven van verzoeker met zijn Griekse verloofde, mevr. [G.], thans verblijvende in 1000 BRUSSEL, Rue [...].

Verzoeker heeft reeds jarenlang een relatie met mevr. [G.] en leeft al jaren feitelijk samen met mevr. [G.], eerst in Griekenland en vervolgens hier op Belgisch grondgebied. (stukken 2 t.e.m. 6)

Voormelde relatie werd reeds aangehaald en aannemelijk gemaakt tgo. de Staatssecretaris:

- Bij e-mail dd. 15 november 2015 (stuk 5) ;
- In de respectievelijke UDN-procedures gevoerd voor uw Raad tegen de verschillende beslissingen tot teruggedrijving (stuk 8) ;
- Verzoeker heeft destijds ook foto's gevoegd ten bewijze van zijn relatie met mevr. [G.](stuk 9);

17.

Thans brengt verzoeker aanvullend nog volgende stukken bij:

- Verklaringen van vrienden en kennissen m.b.t. de feitelijke samenwoning van verzoeker en mevr. [G.] (stuk 10);
- Recentere foto's van het koppel (stuk 11);
- Printscreens van het (gemeenschappelijke) facebook-profiel van verzoeker en zijn verloofde (stuk 11);

18.

Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat

" § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

Deze bepaling maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat deze verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procédure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd, aangezien in de huidige stand van de procédure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. (zie mutatis mutandis RvV 158 594, nr. 3.2.2.3)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat geen (enkel) onderzoek werd gevoerd en derhalve ook geen rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker met zijn verloofde, mevr. [G.] op Belgisch grondgebied.

Een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet dient derhalve te worden aangenomen.

19.

Het gezinsleven werd nochtans uitdrukkelijk geïndiceerd en ter kennis gebracht aan verwerende partij bij e-mail dd. 15 november 11., m.a.w. voor de totstandkoming van de bestreden beslissing (5):

" Van: Vincent Neerinckx [...]

Verzonden: maandag 15 november 2015 15:46

Aan: 'CR@ib%fgov.be' [...]

Onderwerp: RE: [...]

Geachte mevrouw,

Geachte heer,

Ik ben de raadsman van dhr. [le requérant], van Albanese nationaliteit\ geboren te [...] 1988, thans verblijvende in het gesloten centrum CARICOLE in 1820 STEENOKKERZEEL, [...]

Aan betrokkene werd op 12 november II. een beslissing tot terugdrijving betekend.

De betrokken attaché deelde mee dat de beslissing tot terugdrijving kon worden heroverwogen, indien een bewijs wordt geleverd nopens de relatie met zijn verloofde, mevr. [G.].

In bijlage zend ik u de volgende stukken, welke door mevr. [G.] werden overhandigd, hetgeen haar betrokkenheid en inzet op de zaak van verzoeker aantoonst:

Bijlage 11 dd. 12 november 2015

Attest samenstelling gezin van de gemeente Kropia (Griekenland) dd. 3 januari 2013 voor verzoeker en verloofde

Bijlage 19 dd. 17 september 2015 van verloofde, mevr. [G.]

Verklaring van ZENITO dd. 10 oktober 2015 m.b.t. haar tewerkstelling voor de S CRI BRINI

Deze stukken indiceren de (legale) aanwezigheid van mevr. [G.] op Belgisch grondgebied, alsook de relatie c.q. het gezinsleven tussen beiden.

Mag ik u vriendelijk verzoeken deze stukken te willen onderwerpen aan onderzoek, de beslissing te willen heroverwegen, en cliënt de mogelijkheid te willen bieden om gedurende de resterende twee weken bij zijn verloofde te verblijven, waarna hij terugkeert naar Albanië (cfr. het door hem voorgelegde terugkeerticket).

(...).

Ook in de verschillende UDN-procedures voor uw Raad (waarbij verweerder partij is) werd de relatie van verzoeker met mevr. [G.] uitdrukkelijk en omstandig toegelicht en gedocumenteerd. (stuk 8)

Thans voegt verzoeker ook nog foto's van hemzelf en zijn verloofde toe ten bewijze van de relatie welke hij onderhoudt met zijn verloofde, mevr. [G.]. (stuk 10 en 11)

20.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat met deze gegevens rekening werd gehouden bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

De volstreekte negatie van voorgaande gegevens en stukken is constitutief voor een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsverplichting iuo. art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet.

21.

Het gegeven dat verzoeker tijdens zijn verblijf op Belgisch grondgebied steeds bij zijn verloofde heeft verbleven en dat in zijn gezinsleven met zijn verloofde ook zijn doorslaggevend motief gelegen was voor zijn voortgezet verblijf op Belgisch grondgebied, is bovendien een element dat van aard is de stelling te nuanceren "dat hij niet zou geaarzeld hebben om onwettig op Belgisch grondgebied te verblijven."

De aanwezigheid van zijn verloofde op Belgische grondgebied rechtvaardigt niet, doch verklaart wel en maakt minstens (meer) begrijpelijk dat verzoeker ervoor gekozen heeft op Belgisch grondgebied te verblijven (na het verstrijken van de periode van de visumvrijstelling).

De boude stelling dat "verzoeker niet geaarzeld heeft om onwettig op Belgisch grondgebied te verblijven" kan derhalve niet zondermeer worden weerhouden als adequate motivering van de duur van het inreisverbod. De stelling houdt geen rekening met de context en de onderliggende reden van zijn voortgezet verblijf op Belgisch grondgebied.

2.2.4. SCHENDING VAN HET HOORRECHT - ART. 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE UNIE

22.

Verzoeker werd niet gehoord alvorens de beslissing werd genomen en er is hem op geen enkele wijze de mogelijkheid geboden om zijn standpunt kenbaar te maken terzake het opleggen van een inreisverbod.

23.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt:

1. *Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
2. *Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.*

In deze bepaling is de hoorplicht vervat, welke ook een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt **de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procédure te worden gehoord** integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procédure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procédure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens haar een voor haar nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procédure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Uit het recht om voor de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voort om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek. (overweging nr. 51 van het arrest van het Hof van Justitie dd. 11 december 2014, C249/12, BOUDJILIDA / FRANKRIJK)

Het recht om in elke procédure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin

worden uitgelegd dat het voor een illegaal verblijvende derdelander het recht omvat om, voordat jegens haar een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, zijn standpunt kenbaar te maken over de rechtmatigheid van zijn verblijf, over de eventuele toepassing van de artikelen 5 en 6, leden 2 tot en met 5, van die richtlijn.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie.

Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procédure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

In casu ligt een inreisverbod voor (voor een periode van 2 jaar), hetgeen kan worden beschouwd als een bezwarend besluit.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd is in casu derhalve van toepassing.

24.

Verzoeker werd evenwel niet in de mogelijkheid gesteld om zijn opmerkingen kenbaar te maken.

Verzoeker werd op geen enkel ogenblik en op geen enkele wijze gehoord nopens zijn standpunt m.b.t. de voorziene verwijderingsmaatregel.

Een tolk Albanees — Nederlands was niet aanwezig, zodat verzoeker eenvoudigweg in de onmogelijkheid verkeerde zijn standpunt naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken.

25.

In casu kon verzoeker (of zijn raadsman) gewezen hebben op het gegeven dat

- hij op Belgisch grondgebied een gezinsleven onderhoudt met zijn verloofde, mevr. [G.].hij reeds jaar en dag met haar samenwoont;
- dat zijn verloofde een nieuwe verklaring van inschrijving als EU-burger heeft ingediend, en dat zij in afwachting is van de tussen te komen beslissing;

Deze gegevens zijn onmiskenbaar van die aard dat zij de totstandkoming van de bestreden beslissing konden hebben verhinderd of beïnvloed.

Een schending van het hoorrecht dient derhalve te worden aangenomen”.

3. Discussion.

3.1. Sur le premier moyen, pris de la violation de la législation relative à l'emploi des langues, le Conseil rappelle qu'un ordre de quitter le territoire qui ne contient pas une réponse à une demande ni ne met fin à un statut, est une mesure de police prise d'office et que cet acte, qui n'est pas la suite directe d'une demande, n'entre pas dans le champ d'application de l'article 41 des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative (voir en ce sens, CE, arrêt n° 66 568 du 5 juin 1997).

Par analogie, le Conseil estime qu'il en va de même de l'acte attaqué, lequel consiste en une décision unilatérale de la partie défenderesse d'interdire à la partie requérante l'accès au territoire et le séjour durant deux ans.

En conséquence, les circonstances invoquées par la partie requérante concernant la langue de traitement de précédentes décisions de refoulement et celle des procédures y afférentes, ou encore la langue d'un recours introduit par la partie requérante devant le tribunal de première instance de Bruxelles, ne sont pas pertinentes en la matière dès lors que ces éléments ne peuvent s'analyser comme une ou plusieurs demandes adressées à la partie défenderesse et dont l'acte attaqué serait la suite directe.

Il en va de même du courriel adressé à la cellule rapatriement le 15 novembre 2015 par le conseil de la partie requérante, dès lors qu'il a été établi à propos de la première décision de refoulement et en vue d'obtenir, à cette époque, la possibilité de rester deux semaines en Belgique avant de retourner en Albanie.

Il convient en effet de rappeler que l'acte attaqué a été pris le 25 décembre 2016 et que les démarches effectuées par la partie requérante auprès de la partie défenderesse se limitent à un courriel adressé par la partie requérante entre deux décisions de refoulement, lesquelles sont intervenues en novembre 2015, soit un an auparavant.

L'acte attaqué, qui a été pris consécutivement à un contrôle policier de la partie requérante dans une station de métro, ne constitue dès lors pas la suite directe du courriel invoqué par la partie requérante.

L'article 58 des lois coordonnées du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matière administrative ne trouve dès lors pas à s'appliquer en l'espèce.

Le premier moyen n'est pas fondé.

3.2.1. Sur les deuxième, troisième et quatrième moyens réunis, le Conseil rappelle que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Le Conseil rappelle en outre que, dans le cadre de son contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation.

3.2.2. En l'espèce, le Conseil observe que la partie défenderesse a justifié l'adoption d'une interdiction d'entrée sur la base de l'article 74/11, §1er, alinéa 2, 1°, de la loi du 15 décembre 1980, à savoir « *lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire* », et non pas au motif selon lequel la partie requérante n'aurait pas obtempéré à une précédente mesure d'éloignement.

La partie requérante attribue ainsi à l'acte attaqué une motivation qu'il ne contient pas, en sorte que cet aspect du premier moyen manque en fait.

Par ailleurs, la circonstance tenant à l'absence de délai pour quitter le territoire, n'est pas contestée et est, au demeurant, établie.

La partie défenderesse a ensuite motivé sa décision quant à sa durée comme suit :

« L'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge. Considérant l'ensemble de ces éléments et l'intérêt du contrôle de l'immigration, une interdiction d'entrée de 2 ans n'est pas disproportionnée ».

Le Conseil doit constater que la motivation de l'acte attaqué à cet égard est suffisante et exempte d'erreur manifeste d'appréciation eu égard aux circonstances de la cause. Le Conseil relève à cet égard que la partie requérante ne conteste nullement l'illégalité de son séjour sur le territoire et qu'elle ne prétend pas avoir introduit une quelconque procédure en vue de le régulariser. La simple circonstance invoquée par la partie requérante selon laquelle elle a souhaité résider en Belgique auprès de sa fiancée, de nationalité grecque, n'est nullement de nature à induire une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la partie défenderesse à cet égard.

Le Conseil rappelle que le courriel adressé à la cellule rapatriement le 15 novembre 2015 par le conseil de la partie requérante, a été établi à propos de la première décision de refoulement et en vue d'obtenir à cette époque la possibilité de rester deux semaines en Belgique avant de retourner en Albanie.

Il apparaît ainsi que les démarches effectuées par la partie requérante auprès de la partie défenderesse se limitent à un courriel adressé à la partie défenderesse entre deux décisions de refoulement, lesquelles sont intervenues un an avant l'adoption de l'acte attaqué.

Dans ces circonstances, la partie défenderesse ne devait pas précisément motiver sa décision au regard du contenu du courriel.

Au demeurant, si d'après ce courriel du 15 novembre 2015, Mme [G.] résiderait en Belgique légalement, cette dernière a cependant fait l'objet, le 25 juillet 2016 et consécutivement à sa demande de séjour en tant que travailleuse européenne, d'une décision de refus de séjour sans ordre de quitter le territoire, un délai d'un mois lui étant accordé pour transmettre divers documents, il s'avère toutefois que Mme [G.] n'y a pas réservé de suite.

Le Conseil constate dès lors qu'à supposer la vie familiale établie, Mme [G.] ne dispose en tout état de cause pas d'un titre de séjour en Belgique, en sorte qu'à tout le moins, la partie requérante ne justifierait pas d'un intérêt à cet aspect du moyen.

Enfin, la référence dans l'acte attaqué, à la nécessité de contrôler l'immigration pour justifier la mesure prise, à la suite du constat selon lequel la partie requérante « *n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge* », ne révèle pas davantage une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la partie défenderesse *in casu*.

Il résulte de ce qui précède que la décision attaquée est motivée de manière suffisante et adéquate, notamment quant à sa durée.

Les deuxième, troisième et quatrième moyens ne peuvent dès lors être accueillis.

3.3. Sur le cinquième moyen, le Conseil doit constater qu'il manque en droit en ce qu'il est pris de la violation de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne dès lors que la CJUE (Cour de justice de l'Union européenne) s'est notamment exprimée, dans un arrêt du 5 novembre 2014 (C-166/13), comme suit : « [...] 44 Ainsi que la Cour l'a rappelé au point 67 de l'arrêt YS e.a. (C-141/12 et C-372/11 EU:C:2014:2081), il résulte clairement du libellé de l'article 41 de la Charte que celui-ci s'adresse non pas aux États membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union (voir, en ce sens, arrêt Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, point 28). Partant, le demandeur d'un titre de séjour ne saurait tirer de l'article 41, paragraphe 2, sous a), de la Charte un droit d'être entendu dans toute procédure relative à sa demande [...] ».

Pour le surplus, s'agissant du droit à être entendu invoqué par la partie requérante, en tant que principe général du droit de l'Union, le Conseil relève que la CJUE a indiqué, dans son arrêt C-249/13, rendu le 11 décembre 2014, que « *Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...]. Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. Ensuite, [...] en application de l'article 5 de la directive 2008/115 [...], lorsque les États membres*

mettent en oeuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours [...] » (CJUE, 11 décembre 2014, Boudjlida, C-249/13, § 36, 37, 48, 49 et 59).

Le Conseil rappelle également que dans son arrêt C-383/13, prononcé le 10 septembre 2013, la CJUE a précisé que « [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, M.G. et N.R., C-383/13, § 38 et 40).

En l'espèce, il ressort des écrits de la partie requérante que, si la possibilité lui en avait été donnée, elle aurait invoqué sa vie familiale en Belgique avec Mme [G.], ainsi que la circonstance selon laquelle cette dernière aurait introduit une nouvelle demande d'enregistrement en tant que citoyenne européenne, sur laquelle il n'aurait pas encore été statué.

Le Conseil n'aperçoit cependant pas de quelle manière la communication du premier argument précité par la partie requérante à la partie défenderesse, préalablement à l'adoption de l'acte attaqué, aurait pu amener cette dernière à modifier le sens de sa décision, le Conseil renvoyant à cet égard aux développements qui y sont consacrés dans le cadre de l'examen des deuxième, troisième et quatrième moyens.

S'agissant du second argument, force est de constater qu'il s'agit d'une pure allégation, nullement étayée, en manière telle que cette articulation du moyen manque largement en fait, étant précisé que l'on aperçoit pas la raison pour laquelle la partie requérante n'aurait pas été en mesure, dans le cadre de la présente procédure, de produire un document destiné à établir la réalité d'une nouvelle procédure introduite par sa compagne.

PAR CES MOTIFS, LE CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ETRANGERS DECIDE :

Article unique

La requête en annulation est rejetée.

Ainsi prononcé à Bruxelles, en audience publique, le vingt-sept octobre deux mille dix-sept par :

Mme M. GERGEAY, président f.f., juge au contentieux des étrangers,

M. A. IGREK, greffier.

Le greffier,

Le président,

A. IGREK

M. GERGEAY